

Garmen Stănescu, Ilinca Tomoroveanu sau Natașa Alexandra (ce voce din marele „bulevard” — în sens foarte teatral — de odinioară!) la Damian Crișmaru, Traian Stănescu sau Emil Liptac, a exprimat, într-o bună sinteză, neoclasicismul lui Brechet și urechea radiofonică a lui Dan Puican.

Pariul

Vă propun următorul pariu. Să citiți cu atenție Programul Radio, să notați ziua și ora când studioul bucureștean difuzează piese interpretate de actorii teatrelor populare (cum, de pildă, *Sosesc deseară* de Tudor Mușatescu la Teatrul Popular din Râmnicu-Vilcea), să invitați un prieten acasă la ora respectivă, să deschideți aparatul de radio cu două minute după clipa începutului (adică, după genericul sonor), să răspundeți „nu știu” la întrebarea: „dar cine joacă?”, să răspundeți: „n-am” la cererea: „dă-mi

un ziar de astăzi ca să văd”, să ascultați, împreună cu musafirul dumneavoastră, emisiunea. Și, după un timp, să întrebați: „nu-mi dau seama cine joacă... tu-i recunoști?”. Dacă interlocutorul zice: „habar n-am, dar sînt slabi” (eufemism, deoarece vorba e, în asemenea împrejurări, alta), atunci înseamnă că ați pierdut pariul.

Dacă, însă, interlocutorul se chinuie lăuntric: „nu-mi dau seama, parcă e Ion Marinescu, adică nu... Silviu Stănculescu... adică nu... Cozorici” — atunci înseamnă că ați câștigat pariul.

Așa cum ni s-a întîmplat nouă, în legătură cu actorii din Râmnicu-Vilcea, confundăți (deci, confundabili) cu „profioniștii”.

Așa cum ni s-a întîmplat nouă, cu echipa — trebuie s-o notăm aici — Constantin Dumitrescu, Eduard Stroe, Const. Negrescu, Dumitru Vlăduț, Mariana Vlăduț, Ioana Ionescu, Jean Ionescu.

Așa cum se întîmplă dacă vrei să măsoari standardul real al unui grup artistic de amatori.

Să mai precizez că această „confuzie” (mult vizată) reprezintă cea mai elogioasă cronică teatrală cu putință pentru formația din Râmnicu-Vilcea?

NOTE

Istorie

Istorie... În bombardamentul aviației hitleriste, dezlănțuit cu barbară furie în urma actului insurecțional din august 1944, a fost distrusă și glorioasa clădire a Naționalului bucureștean. Printr-o fericită întîmplare, aripa direcției, aflată pe fosta stradă Cîmpineanu (azi 13 Decembrie), a scăpat neatinsă. Pînă în 1973, cînd s-a inaugurat noul edificiu al teatrului, aici, în aceste camere, a fost direcția primei scene a țării, direcție ocupată de mari figuri ale culturii românești. Interioralele conservă și azi — cînd direcția s-a mutat — ceva din spiritul vremilor scurse. Numai că, devenită din decembrie 1973 sediu funcționare, istorica clădire riscă să intre în anonimatul caselor obișnuite. Și doar aici s-a consumat un mare capitol al istoriei teatrului nostru. Direcția Monumentelor Istori-

rice are deplina competență să propună conservarea muzeală a casei.

Lauri

Din 1921, cînd tineri muncitori vilcei, constituiți în societatea culturală „Muncitorul”, au reprezentat drama lui Caragiale *Înăpasta*, au trecut 55 de ani, timp în care Teatrul popular din Râmnicu-Vilcea a cunoscut o tot mai fecundă viață scenică. Realizările au fost pe măsura justificatelor ambiții: numai în ultimii treizeci de ani s-au abordat, de la Mihael Sorbul, Sebastian și pînă la Baranga, de la O'Neill, A. Miller și pînă la Kataev, titluri reprezentative pentru un veritabil teatru. Dealtfel, Teatrul popular vilcean este de trei ori laureat al festivalurilor naționale de artă dramatică și numără — împreună cu ansamblul operetei — 100 de www.cine.ro Site repre-

zentate toate generațiile, începînd cu veteranul tipograf octogenar Al. Bertoli. Entuziaștii actori-amatori se numără, deci, cu zecile, dar trebuie amintiți Tică Dumitrescu, Nelu Stroe, Tanța Negoescu, Mircea Croitoru, Adela Georgescu, Marcel Zinel, Ginel Ciobănescu, distinși cu premii de interpretare de-a lungul vremii, autentici actori. Ne bucură să consemnăm conlucrarea de durată și pasionată a regizorului D. D. Neleanu cu amatorii vilcei.

Pentru Centenarul Independenței se repetă drama lui Victor Ion Popa, Răspîntia cea mare, și e în studiu o mai veche dorință a colectivului, aceea de a da viață scenică clasicei O serioasă pierdută.

Întrat în a doua jumătate de secol de existență, Teatrul popular din Rm. Vilcea are la activ o „istorie” de invidiat.